Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 11 | Illustrerad Veckotidning för Söndagskolan och Hemmet. | 37 årg.
Den 14 Mars | Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN. | 1920

Vägen till storhet.

Matt. 20: 25—28.

Den storhet, som vår text talar om och visar vägen till, är icke världslig storhet och makt. Inte heller är det fråga om fysisk eller kroppslig storhet och styrka, som alla gossar och flickor längta efter. Utan här är det fråga om själens, sinnets, karaktärens storhet.

Egentligen har det i världen funnits blott en enda, som varit stor i denna bemärkelse. Hans gestalt höjer sig i storhet över alla andra människor, såsom solen höjer sig i ljusstyrka över månen och himmelens alla stjärnor. Ni förstå, att jag menar Jesus.

Han var stor och hög genom sin härkomst, ty han var den levande Gudens son, vilkens födelse himmelens änglar lovsjöngo. Men ehuru han var i Guds gestalt och hade kunnat uppträda på jorden i glans och ära, tog han på sig en tjänares gestalt för att kunna rädda så många som möjligt av sina fallna bröder på jorden.

För den skull växer han upp i ett ringa hem i Nasaret, där han från början visar ett utomordentligt lydnads- och tjänaresinne gent emot sina jordiska föräldrar. När han såsom liten gosse såg sin moder Maria taga vattenkrukan för att hämta vatten i den källa, som ännu i dag bär hen-

nes namn, då skyndade han att hjälpa henne, och när han blev äldre och själv rådde bära krukan fylld med vatten, då gick han ensam till Marias källa. Och när han vuxit upp till yngling, och hans hand kunde föra hyvel och såg, då tjänade han Josef i timmermansverkstaden.

När barnen och ungdomen i Nasaret lekte sina lekar på stadens torg eller på de grönskande bergen och sluttningarna utanför staden, då var det Jesus som ledde dem, så att allt gick till i Gudsfruktan och renhet.

När han sedan såsom trettioårig trädde fram i det offentliga livet såsom sin himmelske Faders sändebud bland människorna, då kom han såsom den enkle mästaren från Nasaret. Han kom för att tjäna sina medmänniskor och lyfta deras tankar och hjärtan uppåt till Gud och hans rike och för att befria dem från onda andars tryck och sjukdomarnas hemska bördor. Det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig. Han kom icke för att låta tjäna sig utan för att tjäna. Och när vår frälsning krävde det oändligt stora offret, då gav han sitt liv till återlösning för många. Han blev lydig intill döden, ja, intill korsets död. Det var hans största storhet. Men därför har också Gud upphöjt honom över allting och givit honom den storhet han förtjänar — en storhet, inför vilken alla varelser skola böja sig och alla tungor bekänna, att Jesus Kristus är Herre.

En sådan storhet manar Jesus sina apostlar att fara efter i tjänande kärlek. En sådan storhet vill Jesus, att Sverges söndagsskolbarn skola söka vinna. En sådan storhet ägde Daniel, Paulus och mångtusende andra av Herrens tjänare, som en gång skola skina som solen i deras Faders hus. Börja då i tidiga år att fara efter denna oförgängliga och värdefulla storhet, i vilken himmelens änglar hava sin fröjd!

J. B. Gauffin.

Annie och Lisa

(Forts.)

Annies mor såg ned på det lilla vackra ansiktet hos den som berättade — och på det andra icke mindre vackra ansiktet, som redan hade fått märken av livets strid och nöd. Och hon blev med ens så vek om hjärtat, då hon såg de två barnen tillsammans. Det var som ljus och skugga, tyckte hon. De strålande barnaögonen, vari liksom all livets lycka speglade sig — hos hennes eget barn — och den sorgsna, något ängsliga blicken, vilken såsom en djup sjö återspeglade några av himmelens ovädersskyar — hos det andra.

"Det var rätt, min lilla flicka", sade hon rörd. "Så skall det vara. Det ena barnet skall taga det andra vid handen och göra väl emot det. Du har handlat alldeles rätt. Och lilla Lisa skall inte frysa, när hon går hem. Det är egentligen underligt — det ansiktet påminner mig om — jag vet inte riktigt — hur gammal är du?"

"Hon har fyllt nio år", skyndade sig Annie att tala om.

"Vi hade en gång en tjänarinna, som hon är mycket lik, men det kan inte vara så, för att hon reste till Amerika."

"Mor säger, att jag är född där", förklarade Lisa.

"Verkligen? Vad heter då din mor?"

"Hon heter Johanna."

"Namnet passar också. Har ni bott länge i staden?"

"Det vet jag inte. Vi ha bott på så många ställen."

"Ja, ja. Nu skall du få något i din korg och något i din mage också. Och så skall du ha Annies största vantar på

dig, och vad vi annars kan hitta på, så att du slipper frysa."

"Är det inte bättre, mor, att hon stannar här tills snön går bort?" sade Annie.

"Nej, Lisa kan inte få stanna, för då saknar de henne hemma och vet inte var hon är. Men nu skall du komma igen en annan dag, lilla Lisa, och tala om för mig riktigt, vem din mor är. Är det min gamla, trofasta Hanna, då måtte det hänt henne något ledsamt, när hon har sett sig nödsakad till — och kan få över sitt hjärta — att sända sitt barn ut för att tigga. — Men så vet jag då också, att vi människor äro till för att hjälpa varandra. Vill du säga din mor det, Lisa?"

Då Lisa en timme senare lämnade gården mätt och varm och med så mycket mat i korgen som hon kunde rå med att bära utan att bli alltför trött, stod Annie i dörren och ropade efter henne:

"Då kommer du igen en annan dag, förstår du. Mor menar allvar, ser du."

Varpå Lisa viftade med de långa tröjärmarna. "Ja, ja, jag kommer nog", sade hon.

Då hon några dagar därefter kom igen, hade hon sin mor med. Annies mor hade gissat rätt, det var husets forna tjänarinna. Hon hade varit gift i tio år och bott i Amerika i tre år, men både där och här hemma hade de haft det fattigt och svårt. Av deras fem barn var Lisa den äldsta.

"Ja", sade Annies mor, då hon lyssnat till Hannas berättelse, "tror du ni kan undvara Lisa, åtminstone den tiden, då hon skall gå i skolan — så kan hon få komma hit och hjälpa Annie med att läsa, sköta höns och kor, äta krusbär och vinbär och sådant. — Lisa är ju en snäll flicka, eller hur?"

"Ja, det är hon", sade Annie och sprang bort och slog armarna om Lisa.

"Det hoppas jag hon är", svarade Hanna och torkade sina ögon. "Och jag är obeskrivligt tacksam att hon får vara här. Men någon gång ibland får hon väl komma hem och hälsa på oss och sina små syskon?"

"Det får hon nog", sade Annie, som antog, att hon måste vara med och bestämma, vad som vidare skulle ske.

"Hon skall nog få det gott", sade Annies mor, då Hanna med Lisa vid handen gick ut från gården.

"Tack, tack! Lisa skall nog också bli en snäll flicka", svarade Hanna.

Men Annie viftade med både armar och ben och ropade så mycket hon förmådde:

"Och så skall du få Sofie — det skall vara din docka!"

SLUT.

Ären icke I mycket mer än de?

Med plansch.

Så frågar Herren Jesus, sedan han talat om fåglarna under himmelen, som icke så och icke skörda, och likväl sörjer den himmelske fadern för dem.

Här på teckningen se vi den himmelske faderns skyddslingar i en föga avundsvärd belägenhet. Och de bli på ett särskilt sätt medvetna därom, emedan en av deras likar på andra sidan fönsterrutan sjunger sin sång i värme och överflöd, medan de själva hungra och frysa.

Den teckningen kan hålla en allvarsam predikan för oss, små vänner. Den talar först om himmelens fönster. Det vore ganska illa ställt för oss, om himmelen icke hade några fönster. Det vill säga, om icke det ögat såge ned på oss, om vilket är skrivet i 121 psalmen, att det ständigt vakar och aldrig slumrar. Och om himmelen icke hade några fönster, så kunde vi aldrig få kasta en blick ditin, så länge vi äro här på jorden. Men Gud vare tack, vår käre frälsare har dragit undan det täckelse,

I HÅRD TID

som förut dolde himmelens härlighet för oss människor. Det gjorde han den gången, då han sade till sina lärjungar: *"I min faders hus äro många boningar, och jag går dit för att bereda eder rum."* Och så gick han själv till detta sköna, himmelska hem, såsom han sagt.

Därför kunna nu vi stackars jordebarn liksom de små fåglarna på teckningen sätta oss framför vår himmelske faders fönster och dristigt klappa på. Ni förstår säkert allesammans, vad jag menar härmed. Med knäppta händer få vi människobarn klappa på himmelens fönster, liksom fåglarna med sin näbb knacka på vårt fönster. Ni ha säkert fått lära av mor att knäppa edra händer och bedja:

"Gud, som haver barnen kär, se till mig, som liten är." Men ju mera ni växa till, desto flitigare skall ni klappa på hos Gud, ty liksom fåglarna ha svårt att finna föda om vintern, då is och snö täcker marken, om icke här och där ett fönster öppnades och en vänlig hand strödde ut några korn, så hade icke heller vi någonting, om himmelens fönster vore tillslutet. Vårt dagliga bröd kommer från Gud, vår fader. Visserligen få ni barn brödet från edra föräldrar, men ni må komma ihåg, att dessa hade intet att giva, om de icke finge det ovanifrån. Ty där finnes den vänliga handen, som strör ut kornen till de små fåglarna.

Och vår frälsare har själv lärt oss bedja: "Fader vår, som är i himmelen — — giv oss i dag vårt dagliga bröd."

Burs söndagsskola.

Burs socken ligger på sydöstra Gotland och har boråt 900 invånare. Huvudnäringarna äro åkerbruk och fiske, dock finnas här även stenbrott, där byggnadssten till boningshus och ladugårdar brytes ur kalkberget. Befolkningen är lugn och strävsam och reder sig ganska bra, trots socknens karga natur.

Sedan lång tid tillbaka pågår här söndagsskolverksamhet och besökes söndagsskolan flitigt av barnen. Hos vännerna Eklund, där fotografien togs i starkt solljus i juni 1918, hade vi sommarfäst. Då voro vi alla överens om att sända ett kort för införande i Barnavännen och så på detta sätt återgälda de många besök, vi genom tidningen fått av andra söndagsskolor.

Vi äro tacksamma för allt gott Barnavännen bjuder sina små läsare. Missionsvännerna på platsen hava på alla sätt visat stort intresse för vår söndagsskola. Detta är som det bör vara. En kär hälsning till alla Sverges söndagsskolbarn och till farbror Barnavän. Må Herren allena få äran för allt!

N. O. Nilsson.

HVAD SOM KAN HÄNDA

Berättelse av *Cornelia Levetzow.*
Med tre teckningar av *Jenny Nyström-Stoopendaal.*

Kristina var en smärt, tolvårig flicka med tjockt, nötbrunt hår, som alltid slängde henne om öronen, mörka blå ögon och gropar i de bleka, något infallna kinderna. Kjolen var urväxt, skorna för stora, och den buckliga runda hatten bar ännu spår av att hava legat tillplattad i lumpsamlarens påse.

Kristina var i grunden en frimodig liten varelse, men i dag hade hon haft synnerlig motgång och såg förgråten ut. Modern hade blivit allvarsamt ond, därför att hon slagit sönder en spillkum, och skolläraren hade bannat henne, därför att hon icke kunde sin multiplikationstabell. Regnet strömmade ned, och vattnet rann ut och in genom skorna; det var rått och kallt ute, och huru stod det till hemma?

"God dag, liten, vad är nu på färde?"

Det var en stor, kraftfull man med rödbruna kinder, glänsande gult hår och glada, milda ögon, som tilltalade henne.

Han var förman vid järnvägsstationen, och flickan kände honom väl, ty han nickade alltid vänligt, när de möttes. Ibland skämtade han med henne, och en gång hade hon fått ett äpple av honom.

"Ingenting", ljöd hennes svar, och gropen kom åter fram på den tårsköljda kinden.

"Vill du göra mig en tjänst?"

"Ja, gärna." Det sades med iver.

"Jo, ser du, min hustru föll omkull för ett par dagar sedan och vrickade sin fot, och nu skall hon sitta stilla i flera veckor och får inte röra sig. Vill du låna oss dina små raska ben, springa ärenden åt henne och göra allt vad hon säger, alldeles som hon vill att det skall göras? — Ja, lova nu inte mer än du kan hålla, min stumpa. Jag har talat med din far, och han svarade ja; nu kan du själv fråga din mor, och ger hon dig lov, är det bäst att du kommer genast."

Han nickade och gick vidare men vände sig därpå hastigt om.

"Det hastar inte värre, än att du kan hinna tvätta dig och få ett rent förkläde på dig, innan du går", sade han.

Kristina sprang, ja, nästan flög hem. Modern, en medelstor kvinna, som såg bekymrad, trött och modfälld ut, stod i den mörka tvättstugan och tvättade barnkläder i en stor, gammal balja, som var full av grumligt vatten. Flickan frågade icke om hon fick gå, hon talade endast om, att Bertel Andersens behövde henne.

"Jaså, den fina frun skall ha jungfru?"

"Hon har vrickat foten, mor."

"Det kan så vara, men hon har bara ett barn och jag har fem och kan svårligen undvara den enda, som jag har någon nytta av — eller åtminstone borde ha nytta av, ty stort gagn gör du ju visserligen inte. Låt bli såpan och tvätta dig här i baljan. Vad ser du efter?"

"Ett förkläde; han sade, att jag skulle taga på mig ett rent förkläde."

"Ja, det kan han nog säga, men allting vilar på mig, och alla dina paltor äro i tvätten." Hon betänkte sig ett ögnblick och sade sedan icke utan ett uttryck av försakelse: "Det ligger ett litet vitt förkläde från min flicktid på bottnen av dragkistan; det skall jag låna dig, om du själv kan sy ett veck på det nere vid fållen."

Jo, det kunde nog Kristina, menade hon. Att vecket blev snett, och att de långa stygnen voro synliga, det tänkte hon icke på; hon tyckte själv, att hon var mycket nätt i det gulnade förklädet. De små syskonen drogo henne i kjolen och ville följa med, men hon slet sig lös och skyndade det fortaste hon kunde till stationsförmannens lilla vackra hus. Bertel Andersen stod utanför på den vitskurade förstugukvisten, och se, vilka vackra blommor, som tittade fram bakom de spegelblanka rutorna. Inne i förstugan var det så rent och snyggt, gott att där dock låg en matta. Skorna torkades eftertryckligt, innan hon knackade på dörren.

"Stig in! — Jaså, det är du, som skall hjälpa mig? Kom närmare, och låt mig få se på dig, barn."

Kristina närmade sig dröjande. Hon såg förvånad, tveksam och litet villrådig ut. Här var så mycket finare, än hon hade tänkt sig det.

Den unga husmodern, som satt i en korgstol vid fönstret med foten på en hög pall, räckte henne vänligt handen.

"Har du ätit middag hemma?" frågade hon. "Nej, jag tänkte just det. Far tog fatt dig, just som du kom från skolan. Då måste du vara riktigt hungrig. Gå ut i köket och se efter, vad som står i ugnen."

En stor skål fruktsoppa med fyra sviskon, och på en tallrik två bitar kabiljo. Åh, vad det smakade!

Då hon slutat, sporde den unga kvinnan med sin milda, vänliga stämma: "Nå, min lilla flicka, blev du mätt?"

"Ja, tack, för jag åt också upp brödet, som stod i en korg på bordet. — Vad skall jag nu göra?"

"Först skall du tvätta diskarna, men det måste göras riktigt ordentligt, så att det gäller för dig att noga höra efter, vad

jag säger. — Vi måste ha tålamod med varandra, lilla Kristina, du med mig, för att jag vill ha saker och ting uträttade på mitt vis, och jag med dig, för det att du inte genast kan göra allting riktigt."

"Åh, det går nog; jag är i alla fall belåten med maten."

Ett ljust, vänligt leende gled över Hanna Andersens läppar. "Jaså, du är det", sade hon. "Far lagar själv maten under den här tiden, men det sker efter min anvisning. Var morgon bär han mig hit och så i säng igen på kvällen. — Det är svårt att sitta så här för en som är van att arbeta, och dock kunde det ha varit mycket, mycket värre. Men du är ju våt om fötterna, barn, man kan ju se märken efter dem."

"Och ändå torkade jag skorna så väl." Kristina var gråtfärdig.

"Ja, jag hörde nog det, men det är bäst du tar av dem, så får du låna mina tofflor. Nå, strumporna äro nog också våta. Du skall inte vara ledsen för det, liten, jag vill gärna hjälpa dig till rätta. — Öppna den nedersta byrålådan och tag fram ett par gråa strumpor, som ligga där överst."

Åh, så ordentligt allting låg! Mannens strumpor på ena sidan, hustruns på den andra och små ljusröda barnstrumpor i mitten.

"Sådana sköna, varma strumpor, de passa mig nästan alldeles, och skorna också. Mina fötter äro ungefär lika stora som fruns."

"Ja, jag ser det. — Tag sedan av dig ditt vita förkläde och öppna den översta lådan. Du skall få låna ett av mina blårandiga bomullsförkläden, men det skall knytas om halsen, inte om livet. Om du sedan sätter på dig läderbältet, som ligger i samma låda, så blir det ett riktigt prydligt köksförkläde."

"Så lustig jag ser ut! Nu skall jag väl börja på allvar."

Varm, mätt och glad, var Kristina redo till allt. Dörren till det lilla trevliga köket stod öppen, så att husmodern från sin plats kunde övervaka allt.

"Så skall du göra" och " så får du inte göra" upprepades gång på gång. Ja, det var ett tålamodsprov, men till slut stod var sak på sin plats, och Kristina hade lärt sig skura en gryta, tvätta ett bord, skura knivar och tvätta ett fernissat golv ordentligt. Värst var det att hålla reda på de många disk- och skurtrasorna, men nu voro de rentvättade och hängde väl uppvridna på ett snöre i spisen.

'Vad skall jag nu göra?"

"Läsa dina läxor; dem få vi inte försumma, inte på något vis. Blir det tid, skall jag också lära dig stoppa dina strumpor, ty det kan du säkert inte."

"Inte riktigt, men jag drar ihop dem så gott jag kan, ty mor kan inte hinna med det. Mina läxor kan jag utom multiplikationstabellen. Nio-raden är så svår, den lär jag mig visst aldrig."

"Åh, prat, den lär du dig redan i kväll. Vad har du annars för läxa?"

"Tio Guds bud, men dem kan jag utantill som ett vatten."

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan den 15—21 Mars 1920

M. 15. Matt. 17: 1—9. Jesu förklaring.
T. 16. — v. 1. Vittnena till Jesu förklaring.
O. 17. — v. 2. Själva förklaringen.
T. 18. — v. 3. Moses och Elias med frälsaren.
F. 19. — v. 4. Petrus vill förlänga förklaringens saliga stund.
L. 20. — v. 5—7. Gud förhärligar Jesus.
S. 21. — v. 8—9. Jesus allena.

Söndagsskoltext för den 21 Mars.

5 Söndagen i fastan:

Jesu förklaring.
Matt. 17: 1—8.

Minnesvers: Matt. 13: 43. a. Då skola de rättfärdiga lysa såsom solen i sin Faders rike.

Tryckeri A.-B. Ferm, Stockholm 1920.